

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ANDRÉ ΜΥΧΟ

ΟΙ ΤΕΘΛΙΜΜΕΝΟΙ ΣΥΖΥΓΟΣ... ΚΑΙ ΦΙΛΟΙ

ΙΑ Κυριακή του Μαΐου, σέ μι άπόμειρη γωνία τού μικρού κοιμητηρίου τού Σαιντ-Οδέν. Ένας καλοντυμένος γήριος προχωρούσε αγά-σγα σέ μι δέν.ροσταχία, κρατώντας μι άνοδένειμη στό χέρι του και ορίζοντας γήριος τού βλέμματα έξεστασιακά. 'Ο κύριος αυτός λ.γ.όταν 'Αλφρέδος Γκουντρών, ήταν έφημεστής μηχανικός κα' έβραχνε τώρα να βρή τόν τάφο τής γυναίκας του. Δέν είχε άκόμη περάσει μι βδομάδα άπό τή μέρα πού δ' 'Αλφρέδος συνόδευσε τήν άγαπημένη του Λουκία. Μέ τή διαφορά ότι τή μέρα εκείνη τά μάτια του ήσαν τόσο θολωμένα άπό τά λάκρυα και τού κραισί — δοκίμασε, δ' καυμένος, νά πείσει τόν πόνο του στό πιστό — όστε δέν μπόρεσε νά συγχωρηθή στή μνήμη του τού μέρος πού βρισκόταν δ' τάφος τής Λουκίας. 'Αλλά κα' κείνη τή Κυριακή τού πρωί, δ' 'Αλφρέδος, πούν άποφασίσει νά πάη μονάχος στό μνημια τής γυναίκας του, γιά νά τού στολίση με λίγα λουλουδία, είχε τραβήξει μερικά ποτηράκια. Καί γι' αυτόν αδειούσι τού λόγου τού βλέπουμε τώρα νά π.φ.πατά τρεχίζοντας, άνάμεσα στους τάφους. Συγχρόνως μονολογούσε— όπως πρέπει νά κάνη κάθε μεθυσμένος, σεδθόμενος τήν παράδοσι.

—Μπιά! πού νά πάη και νά επικύση!... Έλαγε δ' Γκουντρών. Τί γάγνε άραγε ή Λουκία μου ;... Ψάχνω τόση ώρα νά τήν βρω!... Πού νά έχει τροπή ή είνοςμη ή γυναίκα!... Ξαφνικά δ' 'Αλφρέδος σταμάτησε, βλέποντας μι άνδρική σιλουέττα όρθια μπρός σ' ένα τάφο. Τη σιλουέττα αυτή τήν άγνωστής άιώςος. 'Ήταν δ' φίλος και δ' συνάδελφος τού Καρομπαί. —Βοήθα καί παρτί!... σκέφτηκε δ' 'Αλφρέδος, χαρούμενος, με τή σκέψη ότι δέν θά έμ.νε μόνος στό νεκροταφείο.

Πήρασε τού φίλου του, δ' ό.ποιος δέν τόν είχε άκόμη άντιπλοσθί, και τόν χρίστηκε έλαφρά στόις ώμους, φωνάζοντας :

—Γιά σου, Καρομπαί! Τί χαμπαρία! Τί διάολο κάνεις έδώ ;...

'Ο Καρομπαί γήριος άπότομα τού κεφάλι του και όταν είδε μπροστά του τόν Γκουντρών, έκανε ένα βήμα πός τά πίσω, με μάτια όρθάνοστα ά.τ.ού τρόπου.

—Έγώ ;... τραβίσε. Δέν κώνο τίποτα... 'Η μάλλον, νά! Περνούσα άπό έδώ κα' είπα νά μπό τού νεκροταφείο νά κώνο μι έπίσκεψη...τής μα καρτίσσης τής γυναίκας σου! —Τής γυναίκας μου! φώνυσε δ' 'Αλφρέδος, κατάπληκτος.

Καί όταν έρριξί ένα βλίμμα στην έπιτύμβιο πλάκα, βεβαιώθηκε ότι εκεί ήταν πράγματι δ' τάφος τής γυναίκας του και άόρισε νά κλάη.

—'Αχ! Λουκία μου!... είπε άνάμεσα στό δάκρυά του. 'Έδώ μου είσαι, κα' έγώ ψάχνω τόσην ώρα νά σε βρω!...

'Εθάλει κα' αυτός τού καπέλλο του, άνασταναίξ; βαθιά και είπε μι μεγάλη φιλοσοφική άλήθεια :

—Τί σου ένε, τέλος πάντων, δ' άνθρωπος!... —Ναί, τί σου ένε δ' άνθρωπος! επανέλαθε δ' Καρομπαί, άνασταναίξοντας πού βαθιά.

'Ο 'Αλφρέδος, τόν όπώο δέν είχε άκόμη σκανδαλίσει ή παρουσία τού φίλου του στόν τάφο τής Λουκίας, θεώρησε ίσχυρήσσι τού νά ενζαχίση τόν Καρομπαί γιά τήν καλοσύνη του.

—Καρομπαί, είσαι άδ.λός μου! τού είπε. —'Ελα τώρα, τά παραλίξ! τού άποκρίθηκε δ' συνάδελφος του, ενό δού χοντρά δάκρυα κούδισαν στό μάγουλό του.

—Κί.ώς!... φωνάζε δ' Γκουντρών. Τί σου έλεγα έγώ ;... Μ' άγαπάς και με συμπατάς, σόν άδελφός μου!...

'Αλλά ενό δ' σήκωσε έσοκός γιά νά τοποθετήη τού μπουκέτου στην κρηά πλάκα, πού σκετάξ; τή γυναίκα του, είδε κα' ένα άλλο μπουκέτα — μερικίς βιολιέττες.

—'Εσύ έφερεις τά λουλουδία αυτά ; ρώτησε τόν Καρομπαί. —Ναί... ψυθίσε δ' άλλος, γρηχόντας άλλού τού κεφάλι του, σόν γιά δεξ; ν' άποκρύη τού βλέμμα τού συνα.έλαρου του.

'Ο 'Αλφρέδος μάλιστε τά φρόβια του. Γιά πρώτη φορά, μι τρομερή άπίσθηά πέρας άπό τού νοσ. του. 'Ήθερε πός δ' φίλος του ήταν τρομερός φίλος. Για ν' άποφασίση όλοπόν ν' άγοράση ένα μπουκέτο

βιολιέττες γιά τή νεκρή Λουκία, θά πθ; ότι κάτι συνέβαινε... ότι κάτι είχε συμβή μεταξύ τους... 'Ο Γκουντρών συγκρατώντας έλες τις σκέψ; του, ξανάβαλε τού καπέλλο του και άρπάζοντας τού φίλο του άπό τού λαμό, τού φώνυξε τού πρόσωπο :

—Καρομπαί! μ' άπατούσε με τή γυναίκα μου!...

—Τρελλάθηκες μήπως; ρωτάει δ' φίλος του.

—'Αφσέ τα αυτά! Δέν με γελάς έμένα!... Μ' άπατούσε με τή γυναίκα μου! 'Εσπε να τού είχα καταλάβει άπό καρού! Μά είχα ά.πόλυτη έμπιστοσύνη σέ σένα και σέ κείνη... —Σού όρσιζομαι ότι... —'Αφσ; τούς όρκους κατά μέρος!... βουχίθηκε δ' 'Αλφρέδος. Εί.σα ένας παληάνθρωπος!...

Μά δ' Καρομπαί ήταν πού χειροδύναμος άπό τόν Γκουντρών. Με μι άύότομη κίνηση, τόν έσπρωξε πέρα.

—Δέν συνλογίζεσαι πού βρισκόσαι ; τόν ρώτησε με τόνο έπιτημητικό.

—Ναί, έχως δικη... ψυθίσε δ' χήρος, ορίζοντας ένα βλίμμα γήριος του. Δέν κώνο ν' άπαρταχίσει έδώ μέσ... Πάμε έξω νά κανονίσουμε τούς λογαριασμούς μας!... 'Α! θά μου τού πληρώσης άκριθά αυτό πού μου έκανες!...

—Πάμε!... άποκρίθηκε δ' Καρομπαί, άνασταναίξοντας μ' άλλαφορία τούς ώμους.

Καί ό δού άνδρες τραβήξαν πός τήν Έξοδο τού νεκροταφείου.

Ξαφνικά, δ' Καρομπαί σταμάτησε. 'Επασε τόν 'Αλφρέδο άπό τού χέρι και τού έβλεπε ένα μεσόκοπο κώμο, δ' όποιος προχωρούσε άνάμεσα στους τάφους,, κωτιάζοντας προσχτικά τις έπιτύμβες έπιγραφές. Στο χέρι κρατάσε και αυτός ένα μικρό μπουκέτο.

—Μά αυτός ένε δ' συνάδελφος μας, δ' Πορτροφάν! ψυθίσε δ' Γκουντρών. Δέν ήξερα ότι έχ; ένα νεκρό έδώ... *

Ό δού άνδρες λημονήσαν γιά μι στιγμή τού μίσος τους και τούς λογαριασμούς τους και κρούτηκαν πίσω άπό ένα δένδρο, περίεργα νά δούν έδ' πού τάφο θά πήγαγε δ' Πορτροφάν.

Καί φωνάζεσθε πιά τήν κατάληξί τους, όταν : Έναν τέλο τόν συνάδελφ; τους νά σταματά μπρός, σόν τάφο τής Λουκίας Γκουντρών, νά πετά έπάνω τού μπουκέτου του, να γονατίη, νά βγάξ; τού μαντίλι του και ν' άρχίη νά κλάη με δυνατά άναρπλητά.

'Ο Καρομπαί έκανε ένα βήμα πός τά μπρός, γρυλλίζοντας :

—'Α! τόν παληάνθρωπο!...

'Ο χήρος τόν συγκρατώνσε και τόν ρώτησε άπαθέστατα :

—Τί έπαθες ;

—Τί έπαθα ; βουχίθηκε δ' Καρομπαί. Καί με ρωτάξ; άκόμη τί έπαθα ;... Μά διαρκώς σπασός θά είσαι, ήλιθε ;

—Βλέπω ότι δ' Πορτροφάν κλάει σόν τάφο τής Λουκίας... Αυτό ένε δλο!...

'Ο Καρομπαί έστρεψε με λύσσα τις γροθίες του.

—'Α! κάτι είνα ύποψιαστή έγώ! ψυθίσε. Μι μέρα μάλιστε τού είπα : «Πρόσθε, Πορτροφάν, γιατί δέν μ' άόσετε έμένα νά μπαίνωιν έξωι στο έξωι μου χωράκι!»

—Καί τού χωράκι σου ήταν ή γυναίκα μου ;... ρώτησε δ' Γκουντρών κατάπληκτος.

—'Ετσι φαίνεται! Μά δ' Πορτροφάν μου άποκρίθηκε ότι τήν έγο.υρε στα παλιά του παπούτσια!...

—Ποιάν ; τή γυναίκα μου ; ξαναρωτήσε δ' 'Αλφρέδος.

—Ναί... «Τί νά τήν κώνο αυτή τή συνάδα; μου είπε δ' Πορτροφάν.

—'Η συνάδα ήταν ή γυναίκα μου ; ρώτησε γιά τρίτη φορά δ' Γκουντρών.

—'Ακριθός!... Με κορόιδεσε όμοιος δ' παληάνθρωπος!... Με άπατούσε με τή Λουκία! 'Α! θά μου τού πληρώση άκριθά αυτό!... Θά τού στρώω τού λαρόγγ!...

Καί δ' Καρομπαί έκανε μι γρηχίη πένσο σόν Πορτροφάν. Μά δ' 'Αλφρέδος τόν συγκρατώνσε και πάλι :

—Συλλογίσου πού βρισκόσαι! τού είπε.

—Ναί, έχως δικη... ψυθίσε δ' Καρομπαί. 'Εξ άλλου, τώρα πού συνλογίζομαι καλύτερα τού πράγμα, βίωσκα ότι δέν δείξει δ' κόπος νά κερθση νανέξ; τά χέρια του και νά κολασθ; γιά μι τέτοια παληόγ.

Είβαν τόν συνάδελφ; τους νά σταματά μπρός σόν τάφο τής Λουκίας...

κίας... Αυτό ένε δλο!... 'Ο Καρομπαί έστρεψε με λύσσα τις γροθίες του. —'Α! κάτι είνα ύποψιαστή έγώ! ψυθίσε. Μι μέρα μάλιστε τού είπα : «Πρόσθε, Πορτροφάν, γιατί δέν μ' άόσετε έμένα νά μπαίνωιν έξωι στο έξωι μου χωράκι!» —Καί τού χωράκι σου ήταν ή γυναίκα μου ;... ρώτησε δ' Γκουντρών κατάπληκτος. —'Ετσι φαίνεται! Μά δ' Πορτροφάν μου άποκρίθηκε ότι τήν έγο.υρε στα παλιά του παπούτσια!... —Ποιάν ; τή γυναίκα μου ; ξαναρωτήσε δ' 'Αλφρέδος. —Ναί... «Τί νά τήν κώνο αυτή τή συνάδα; μου είπε δ' Πορτροφάν. —'Η συνάδα ήταν ή γυναίκα μου ; ρώτησε γιά τρίτη φορά δ' Γκουντρών. —'Ακριθός!... Με κορόιδεσε όμοιος δ' παληάνθρωπος!... Με άπατούσε με τή Λουκία! 'Α! θά μου τού πληρώση άκριθά αυτό!... Θά τού στρώω τού λαρόγγ!... Καί δ' Καρομπαί έκανε μι γρηχίη πένσο σόν Πορτροφάν. Μά δ' 'Αλφρέδος τόν συγκρατώνσε και πάλι : —Συλλογίσου πού βρισκόσαι! τού είπε. —Ναί, έχως δικη... ψυθίσε δ' Καρομπαί. 'Εξ άλλου, τώρα πού συνλογίζομαι καλύτερα τού πράγμα, βίωσκα ότι δέν δείξει δ' κόπος νά κερθση νανέξ; τά χέρια του και νά κολασθ; γιά μι τέτοια παληόγ.

